

вы у Америкъ, нѣкой си младъ момъкъ, бѣчваръ родомъ изъ Чесско. Той отишълъ въ онѣхъ далечнѣхъ странѣхъ за да си потрѣси честь-тѣ. Въ пазухѣ си ималъ еще нѣкой другъ грошъ, что былъ понесълъ отъ дома си, а сръдце му ягко теглило за работѣ. Иванъ Славичъ (така ся казвалъ тоя младъ бѣчваръ) въ прѣвы-ты дни, кога пристигнѣлъ въ Америкъ, разглядвалъ онова напругнѣто работеніе, онѣхъ чюднѣхъ тръговинѣхъ, онова величіе, кое-то възнася чловѣку душѣ, а между това мыслилъ какъ да ся залови и той за работѣ.

Единъ день ся расхождалъ вѣнъ около градъ Нью-Йоркъ и дошълъ до едно село, дѣто имало едно много голѣмо тръговеско заведеніе, най-голѣмо-то у Америкъ. Никога ни на съвѣ не му дохождало да види такъво чюдо! Тука рядомъ, до дѣто стига чловѣку око имало нанизаны палата до палата, творницы (фабрикы) крѣстосаны и скачены съ желѣзницы; безъ почивкѣ ся работило и прѣкарвало стока; чюдны градины кытили тоя свѣтъ на свѣта; — а всичко това было имотъ на единъ само чловѣкъ, стока на единъ само умъ, кой-то така дръжялъ и хранилъ хыляды работницы и разносилъ далече по свѣта слава и хвала на отечество-то си. Иванъ кога влѣзълъ въ това село останѣлъ зачюденъ и замаянъ, щуралъ ся и вглядвалъ ся на дѣсно на лѣво; нѣ да го глѣдаше чловѣкъ отдалечъ съгледалъ бы, че у него нѣчто ся снове въ мозъка му. Въ това врѣмя кога-то той ся дивѣлъ и сновалъ, заминува по край него господаръ-тъ на онова село, съгледва тоя чюжденецъ така замысленъ и зачюденъ и пристѣпя при него та го пита по-нѣмскы: да не е отдалечъ дошълъ.